

derlandse Staatssecretaris Korte-van Hemel. *Migrantenrecht*, 'Beleidszaken', 1986 (Jg. 1), afl. 6, p. 162-164).

Welnu, aan de demonstratiewaarde van de bovengeschetste intrekking en het intrinsieke schoolvoorbeeld dat het aan elke beleidsdenker op het deelterrain van het Vreemdelingenrecht bieden kan, hechten wij — ook ná de afsluiting van dit Nederlandse beleidsdossier — nog steeds de grootste waarde. Mede dáárom hebben wij hier in onze recensie van het voorliggende W.O.D.C.-rapport geen plaats voor kritische annotaties ingeruimd, en er de duidelijke voorkeur aan gegeven om een getrouwe — weze het verhoudingsgewijze ietwat té omstandige — weergave te bieden van een vergelijking tussen de opzet en de uiteindelijke neerslag van een beleidsmaatregel.

Het onderzoek door het W.O.D.C. leverde in Nederland immers niet alleen het eerste rapport op over de totstandkoming, uitvoering en effecten van een deel van het Nederlands Vreemdelingenbeleid, het heeft ook in belangrijke mate bijgedragen aan de bijstelling van een beleid dat op dit punt onvoldoende aansloot bij de realiteit.

'Kritisch' menen wij slechts te kunnen worden de dag dat ook aan deze zijde van de Moerdijk van overheidswege een allereerste poging zal worden geleverd in de richting van deze Nederlandse eerlijkheid en bescheidenheid om begane misstappen in de verhouding van de overheid tot de vreemdelingen ... te publiceren!

M.C. Foblets

Wark, V., *The Sex Caller and the Telephone Counseling Center*, C.C. Thomas, Springfield/Illinois, 1984, 128 p.

Het boek van Wark is een pretentieloos maar origineel werk rond een thema dat men zelden tot nooit behandeld ziet in de wetenschappelijke literatuur, nl. de seksbeller. De seksbeller is een man die een vrouwelijke hulpverlenster opbelt om seksueel opgewonden te geraken of klaar te komen tijdens of na het gesprek.

De schaarse informatie rond telefoonseks heeft m.i. twee redenen. Voor eerst de exclusieve associatie seksbeller - telefonische hulpverlening waardoor dit fenomeen in de face-to-face en in de professionele hulpverlening niet gekend is. Ten tweede de matige interesse van professionele hulpverleners voor wat niet-professionele hulpverleners, i.c. vrijwilligers, doen.

Willen we de seksbeller kunnen situeren dan moeten we kort de telefonische hulpverlening toelichten. Deze startte in Vlaanderen in de jaren '60/'70 onder de naam Tele-Onthaal. Momenteel bestaan er 5 diensten, gespreid over de 5 Vlaamse provincies. De dienstverlening gebeurt door opgeleide vrijwilligers die 24 uur op 24 uur bereikbaar zijn. In 1985 werden 64.126 oproepen geregistreerd en werkten ongeveer 450 vrijwillers mee in de 5 diensten. Iedere dienst wordt geleid door 2 professioneel geschoolde stafleden.

De permanente bereikbaarheid, het inschakelen van non-professionals en het gebruik van de telefoon zorgen voor een uitzonderlijk lage drempel. De oproepen zijn dan ook zeer heterogeen. De 5 Vlaamse diensten noteerden in 1985

2.941 oproepen met een uitdrukkelijke masturbatievraag. De seksbeller is dus voor de T.O.-vrijwilliger dagelijkse kost.

Wat me het meest trof in het boek van Wark is de frappante gelijkenis tussen de seksbeller in N.Y. en deze in Leuven of Gent. De wijze van aanmelding; de gebruikte woordenschat; de strategie om tot excitatie/masturbatie te komen; de gebruikte gespreksonderwerpen en de afronding van het gesprek zijn identiek. Evenals de moeilijkheden die de vrijwilligsters ondervinden om een houding te bepalen tegenover zulke oproepen.

Wark deed haar observaties in het Help Line Crisis Intervention Center in N.Y. waar ze als supervisor werkte. Gedurende 5 maanden (1980) bestudeerde ze de seksbeller om meer zicht te krijgen op zijn motivatie en psychologie. Gedurende deze periode werden 1.222 oproepen genoteerd. Ze sprak met 60 seksbellers waarvan slechts 9 bereid waren om via counselinggesprekken aan hun reëel probleem te werken, nl. de behoefte om de telefoon te gebruiken voor seksuele excitatie of voldoening.

Ondanks de uniforme bedoeling doen we de werkelijkheid geweld aan wanneer we spreken van dé seksbeller. Immers, slechts een klein gedeelte formuleert direct, klaar en duidelijk de masturbatievraag. Het grootste deel verzint een seksueel getint probleem of verhaal dat best echt kan zijn. Het tweede type is moeilijk herkenbaar wegens het echtheid/onechtheid dilemma en voor de vrijwilligster dan ook moeilijker om mee om te gaan. Wark maakt in dit tweede type nogmaals onderscheid tussen de beller die klaarkomt tijdens het gesprek en de beller die masturbeert na het gesprek.

Diensten die geconfronteerd worden met seksbellers vinden in dit boek een handig lijstje van kenmerken waaraan men de seksbellers kan herkennen.

Formele kenmerken: de seksbeller praat aarzelend maar vooral monotoon en emotieloos, ook als hij praat over schokkende zaken als verkrachting, incest, enz. Hij stelt gemakkelijk persoonlijke vragen aan de hulpverleenster en laat in een gesprek veel stiltes of 'hm's'. Hij meldt zich aan als seks-innocent maar ontwijkt iedere interventie die naar een oplossing van zijn probleem zou leiden. De seksbeller houdt het bij zeer gedetailleerde beschrijvingen van seksuele feiten en handelingen. Gesprekken worden dikwijls plots afgebroken.

Courante aanmeldingen: de seksbeller meldt zich gemakkelijk aan door te zeggen dat hij 'n zeer zwaar probleem heeft; of vraagt of de hulpverleenster bereid is openlijk over moeilijke zaken te praten. Seksbellers zijn fanatieke terugbellers maar melden zich gemakkelijk aan met: 'Ik heb nog nooit gebeld'. Ook de eenzaamheid wordt als toegangsticket gebruikt.

Weerkerende thema's: de dominante en tot seks dwingende vrouw is een geliefkoosd thema. Ook vragen naar voorlichting en advies i.v.m. seksuele moeilijkheden. Komt ook regelmatig voor: seks met familieleden (zus, moeder, schoonfamilie, ...). Tenslotte zijn er de seksthema's met voyeuristische, exhibitionistische of sado-masochistische accenten.

Wanneer de hulpverlener 2 of méér topics uit bovenstaand lijstje herkent, dan mag ze haar hand in het vuur steken dat ze te maken heeft met een seksbeller, aldus de auteur.

Het werk van Wark is op de praktijk afgestemd. Het theoretisch gedeelte is kort en arm, terwijl de capita met praktische raadgevingen veruit de bovenhand hebben. Origineel is haar trainingsprogramma voor vrouwelijke vrijwilligsters. Haar schrijfrant is soms te moraliserend en haar visie op seksbellers zwart/wit. Buiten afwijzen van de masturbatievraag en verwijzen naar psychotherapie biedt ze geen enkel alternatief. Ik vind dit een voorbarige houding omdat we nog zo weinig weten over de psychodynamiek van seksbellersgedrag.

'The Sex Caller and the Telephone Counseling Center' is een boek met toekomst omdat het een fenomeen beschrijft waar de menswetenschappen tot nu toe geen interesse voor hadden. Hopelijk is met Warks werk het hek van de dam om op een systematische manier het verschijnsel seksbeller te bestuderen. Slechts dan weten we of we te maken hebben met een variant van één of andere vorm van seksuele preferentie dan wel met een nieuw verschijnsel, met eigen wetmatigheden, fenomenologie en psychodynamische inhoud.

Leo Rouffa
T.O. Brabant

Hess, H., Mafia: Zentrale Herrschaft und lokale Gegenmacht, Tübingen, 1986.

Op een moment dat het fenomeen 'georganiseerde criminaliteit' een belangrijke topic is geworden, zowel in de criminologische theorie als in de strafrechtspraktijk, en dat in Italië het mammoetproces van start is gegaan tegen tientallen leden van 'La Cosa Nostra', is het niet ongepast de aandacht te trekken op de heruitgave van het boek van Hess (1e editie, 1970). Dit boek is trouwens intussen met de 'Premio Nazionale Iglesias' en de 'Premio Nazionale Empedocle' bekroond.

Wie zich een beeld vormt van de mafia via de dagdagelijkse media (televisie, radio en pers), is er stellig van overtuigd dat deze organisatie zich kenmerkt door een uitgesproken hiërarchisch geordende georganiseerde structuur. Daarenboven zouden de leden een soort geheime kaste vormen, die gebonden is aan een geschreven gedragsregel (il codice dell'onore). De niet-naleving ervan zou door een mafia-rechtbank worden bestraft.

Dit boek van de socioloog Hess, het resultaat van een onderzoek in de Siciliaanse politie- en procesarchieven tussen 1860 en 1920, maakt duidelijk dat deze cliché-beeldvorming soms in schrille tegenspraak staat tot de realiteit. Door het feit dat hij zijn studie methodologisch en theoretisch kadert in een conflict- en deviantietheorie, is dit werk over de mafia en haar (crimineel) handelen uiterst bruikbaar voor andere vormen van georganiseerd (crimineel) handelen.

Na een korte analyse van de etymologische oorsprong, zoekt Hess een antwoord op de vraag naar de oorsprong van het fenomeen 'mafia'. Hij onderlijnt – en dit is tevens de rode draad van zijn betoog – dat er niet zoiets bestaat als dé mafia, opgevat als organisatie en dat het dus geen zin heeft haar oorsprong te situeren in de Middeleeuwen. De mafia is geen organisatie, geen geheime vereniging, maar een methode.

Wat bestaat en het studie-object moet vormen van een degelijk socio-politologisch onderzoek, is het fenomeen 'mafioso' en zijn handelwijze. Het wordt een typisch onderdeel van de Siciliaanse sociale structuur op het moment dat de feo-